

Bản Trường Ca**Bão Nổi Lên Rồi !**Phan Đức Minh**Việt Nam ! Việt Nam !**

Quê hương tôi đó ! Xa xôi vạn dặm ngút ngàn
Đang bùng lên lớp sóng triều tranh đấu,
Chặt đứt xích xiềng, phá vỡ cùm kẹp lầm than.

Nông dân Thái Bình đất Bắc

Đã từng lấy máu, lấy xương xây thành chống giặc
Bảo vệ Tổ Quốc Quê Hương,
Một giải non sông gấm vóc,
Những mong có ngày
Hạnh Phúc, Tự Do, Độc Lập,
Mà đến bây giờ lại phải lấy máu, lấy xương,
Tài sản có chi quăng hết ra đường,
Ngăn chặn công an tràn vô tìm bắt.
Thái Bình đứng lên đấu tranh giữ vững tác đất,
Chống bạo quyền cộng sản hà khắc, tham ô,
Bán núi, buôn sông, đem cả cơ đồ,
Lấy đất Tiên Hưng, Phụ Dực, Duyên Hà,
Quỳnh Côi, Kiến Xương, Tiền Hải,
Ruộng đồng đất cát, mồ mả Ông Cha,
Bán lấy bạc tiền, đổi lấy đô la.
Cách mạng giải phóng con người là thế ?
Đói nghèo, cơ cực, lầm than, tù đầy cải tạo
Trút cả lên đầu dân tộc hôm nay...

Lửa Thái Bình rực lên khí thế đấu tranh
Lan qua Hải Dương, Hưng Yên, Phủ Lý
Gió đưa vào Thanh Hoá Miền Trung
Giải đất xưa nay danh tiếng lẫy lừng
Trong sự nghiệp hi sinh cứu nước.
Khúc Quê Hương Miền Trung đất cần sỏi đá,
Còn có gì đâu mà sợ hiến dâng tất cả,
Đưa tiếng hét căm hờn xuôi xuống Miền Nam,
Xuân Lộc, Đồng Nai giáo dân lớp lớp hàng hàng

Quyết lấy mạng mình giữ lấy Đức Tin,
Chống lại xe tăng, súng đạn bom mìn...

Đất nước Việt Nam anh dũng hôm nay
Lại có một người mang tên Nguyễn Văn Lý
Can đảm, anh hùng, có thừa dũng khí
Cùng nhóm nhỏ con chiên, tay không vũ khí,
Lấy Đức Tin chống lại bạo quyền,
Giữ lấy Nhà Thờ, ruộng đất Tô Tiên,
Nguyệt Biều nhỏ bé, kê đến An Truyền
Tự Do Tôn Giáo hay là phải chết,
Tiếng vang lan khắp mọi miền,
Không chỉ Việt Nam mà toàn thế giới.
Chính nghĩa đấu tranh ngày càng sáng chói
Mang tinh thần dũng liệt của Cha Ông,
Lịch sử đã ghi những trang lẫy lừng tử đạo,
Chấp nhận hi sinh dưới lưỡi gươm tàn bạo,
Không bao giờ chịu bỏ **Đức Tin,**
Quản chế, tổng giam không thể nhận chìm
Một con người mang tinh thần sắt đá,
Khiến những cái tên : Cụ Liêm, Quảng Độ,
Khác nhau tôn giáo,
Nhưng chung dòng máu Việt Nam,
Đã đứng lên, khí thế dâng tràn,
Làm rung chuyển thế giới, loài người tiến bộ.
Nay đến lượt Sài Gòn tiến ra Hà Nội,
Trí thức, sinh viên, nhân dân sôi nổi
Đứng lên, chuẩn bị đội ngũ sẵn sàng,
Giữ lấy ngôi nhà, Đất Cát Tô Tiên,
Không cho Cộng Sản bán lấy bạc tiền,
Xây dựng những chỗ chơi bời, du hí
Hòng bịp loè thế giới, năm Châu
Đất nước đau thương là cảnh thân tiên ?

Nòi giống Việt : Bắc, Trung, Nam

Đã quyết đứng lên lớp lớp hàng hàng
Đòi trả cho dân :
Nhà Thờ, Chùa Chiền, Miếu Mạo
Mảnh vườn, chòi lá lấy chỗ dung thân.
Trăm thứ sưu cao, thuế nặng
Hơn cả thời phong kiến, thực dân !

Tham nhũng, vét vơ, tàn bạo gấp cả trăm lần.
Cuộc sống thợ thuyền cho đến nông dân,
Những giai cấp tiền phong cách mạng,
Mà nay cực khổ, làm than, đói cơm, rách áo,
Tài sản bao năm còn lại chỉ... một mảnh quần.

Chính quyền là của nhân dân ?
Dưới quyền lãnh đạo của giai cấp công nhân ?
Theo Sách vở Karl-Marx, Lenin,
Mà sao nhân dân lao động đói khổ ngập chìm
Trong khốn cùng khủng khiếp nhất loài người :
Phụ nữ, gái thơ bán làm nô lệ, đồ chơi
Trong các ổ mại dâm khắp cùng thế giới.
Công nhân lương tiền chết đói
Phải trốn chạy, lủi chui kiếm gióp cu li,
Nếu không nhà nước cũng phải tổng đi
Kêu là xuất khẩu nhân công lao động
Làm kiếp ngựa trâu khâu trừ khoản nợ
Vay mượn ngày xưa khói lửa chiến tranh.

Chúng dùng " Tôn giáo quốc doanh ",
Bộ đội, công an, lưỡi lê, súng đạn,
Thiết giáp, xe tăng băng tràn vật cản,
Cho nên mặc sức hoành hành,
Chôn thờ phượng nhiều nơi gục đổ, ngả nghiêng,
Thảm thê giáo đường, miếu mạo, chùa chiền,
Còn lại chông chơ vài ba tấm ván,
Tín hữu, con chiên, lạc đàn, tán loạn,
Tìm chôn phượng thờ chẳng thấy còn đâu.
Đau đớn, nã nùng kẻ sao cho xiết !
Chỉ biết bảo nhau quỳ xuống nguyện cầu...

Bão lửa đã bùng lên !

Bắc, Trung, Nam Tở Quốc nối liền,
Tất cả hãy đứng lên đập đổ bạo quyền,
Giành lại cuộc đời để sống !
Máu xương mấy chục năm rồi, chất đóng,
Đầy lấp đường mòn, xuyên dãy Trường Sơn
Để được hôm nay... ừ ngập cảm hờn ?

Độc Lập, Tự Do, Thống Nhất ?
Nông dân chẳng còn tác đất,

Phổ thường sa đọa hủ hoá, tham ô,
Điêm mặt, chao ơi ! Toàn lũ cháu con,
Từ to đến nhỏ, dòng dõi Cáo Hồ.
Khi xưa : trên nón cối, dưới dép râu,
Ngu si, dốt nát, tàn bạo ngập đầu,
Nay thành tư bản đồ : ô tô, biệt thự sang giàu,
Mặc sức ăn chơi, quăng tiền bay qua cửa sổ,
Rượu ngon, gái đẹp, học cách Đế Vương,
Mặc đám nhân dân làm than, đói khổ.
Đứa nào kêu ca ? - Tổng cổ vô tù !
Đẩy tuốt lên rừng tập trung cải tạo,
Lên núi, lên non hoặc đẩy ra đảo
Cho chết rục xương chẳng có ngày ra.

Bão lửa đã bùng lên !

Bắc, Trung, Nam Tở Quốc nối liền,
Quần chúng nhân dân vùng lên sục sôi tranh đấu,
Cả những người hiền dấng xương máu
Mấy chục năm trời kháng chiến gian lao,
Trường Sơn, rừng núi xuôi ngược ra vào
Cũng quay lại hàng ngũ nhân dân tranh đấu
Giành cho được Dân Chủ, Tự Do,
Quyết đập tan huyền thoại con Cáo họ Hồ,
Nói với loài người, đồng bào hải ngoại :
Dân tộc Việt Nam nhiều phen lấy máu
Viết cuốn sử vàng vẻ vang oanh liệt,
Chấp nhận hy sinh kể luôn cái chết
Để giống nòi rạng rỡ uy danh.

Sự nghiệp đấu tranh,
Chuyện hưng vong Tở Quốc
Là bốn phận con dân cả nước,
Đâu chỉ Thái Bình, Xuân Lộc, Đồng Nai,
Quảng Ngãi, Tiền Giang, Thừa Thiên với Huế,
Giáo xứ Nguyệt Biều, con chiên Cha Lý.
Phật tử của vị **Thầy Quảng Độ**,
Tín hữu can trường của **Mục Sư Quang**,
Bão đấu tranh hôm nay lớp lớp hàng hàng,
Các Tổ Chức, Hội Đoàn yêu dân, thương nước
Đã ra đời vì nòi giống Việt Nam,
Đang sẵn sàng xông lên phía trước,
Dân Chủ, Tự Do quyết giành cho được.

Thế giới loài người chẳng lẽ đứng trông ?
Dung dưỡng bạo quyền, tham ô coi là trọng tội !

Nay đến lượt chính ngay Sài Gòn, Hà Nội

Nhân dân sẵn sàng biến thành chiến sĩ.
Dòng dõi Lạc Hồng của nước Việt Nam
Đang siết tay nhau, kết chặt thành hàng
Tất cả tiến lên chung lo đại cuộc :
Cứu lấy dân, giành lại Đất Nước !
Lịch sử đã được trao vào tay các bạn
Vớ sứ mạng tiên phong lãnh đạo,
Đưa Tổ Quốc ta đến chỗ Quang Vinh.
Đã đến lúc phải dấn thân, chấp nhận hi sinh.
Có lẽ nào chịu thua tuổi trẻ Ba Lan, Tiệp Khắc,
Hung Gia Lợi lấy thân mình cản xe tăng giặc,
Lấy tim mình chặn bước tiên Hồng Quân,
Giành lấy Tự Do cho đất nước nhân dân.

Thiên An Môn Trung Hoa còn đó !

Cả ngàn sinh viên hi sinh trong màn lửa đỏ,
Cháy thành than mong giành lấy Tự Do.
Anh hùng thay, tuổi trẻ với ước mơ:
Dân tộc mình phải được ấm no,
Được sống làm người,
Trong công bằng, hạnh phúc.

Trí thức, Sinh viên, hãy phá tan tù ngục !

Nhân dân lao động đập tan xiềng xích bạo tàn !
Cứu nhân dân khỏi cảnh lầm than.
Bọn tư bản đỏ làm giàu trên xương máu dân ta
Tổ Quốc, non sông bán lấy đô la,
Miếu mạo, chùa chiền chúng chẳng buông tha,
Lấy đất của dân dựng xây những nơi du hí,
Thánh đường chúng cho giặt xập,
Lấy chỗ xây nhà cán bộ, thiết lập nhà kho.
Đói nghèo, thất nghiệp, hủ hóa, tham ô,
Trẻ thơ bỏ học, đêm đêm lăn lóc bơ vơ,
Tìm sống, kiếm ăn chung quanh bãi rác,
Mặt mũi hom hèm, mắt nhìn ngơ ngác
Lên những nhà lầu, khách sạn, building:

Chúng nó ăn chơi, rượu ngon, gái đẹp
Mặc sức say sưa tiếng nhạc xập xình.
Kiếp sống sinh ra làm người như thế ?

*

Các Tướng Lãnh, bộ đội nhân dân !

Giờ lịch sử vinh quang đã điếm rồi !
Hãy nhìn những dân tộc anh hùng thế giới,
Từ chôn xa xôi đến chỗ thật gần,
Họ đứng lên lãnh đạo
Các tầng lớp nhân dân,
Trí thức, Sinh viên, giới trẻ xuống đường
Như bão lũ, gào thét xông lên, kéo theo đại chúng
Đòi Tự Do, Dân Chủ, việc làm, cơm áo của ta...
Hãy thét lên cho rung động Bắc, Trung, Nam
Khắp cả ba miền đất nước :
Có chúng tôi tiên phong đi trước !
Cứu lấy Quê Hương, dựng lại cuộc đời.
Toàn dân ta không thể nào lui bước !

Bão lửa Việt Nam đang nổi lên rồi !

*

Phan Đức Minh

* Member of the International Society of Poets
* Outstanding Figure in Literature 2004 of Asian
community & ASIA journal in San Diego.
* This poem has won an outstanding literary
prize awarded by Viet Democratic Side's
International Forum – Toronto, Canada.